

Impotencia

Míg az ágyba nem kerültök, nem törődés ilyen bagatell dolgokkal, te simán túllátsz ezen, hiszen jóképű meg barátságos, bánod is te, hogy milyen sapkát visel, forrón süt a nap, no meg egyébként is, a társaidnak is kopaszodik már a feje, úgyhogy torkot köszörülsz, odasétálsz hozzá, kezébe nyomsz egy teli poharat, aztán este, a csillagok alatt mintha már meg is találnátok azt a közös hangot, kéz a kézben, a csendeket kitartjátok, mint szeretőt, hallani a másik légzését, lopva egymás felé néztek, már tudja, hogy figyeled, és ő is megfigyel téged. Menj fel hozzá: a kérése parancs, és te egy óvatlanabb pillanatodban elindulsz az úton és vissza se nézel – képszakadás az ágyig. Csókolod a hátát, magadba szívod ezt az ismerős szagot, mindig is kedvelted apád tusfürdőjét, részeg vagy, küzd az ifjúság, a holdfény megvilágítja munkában edzett testét, még szép – bánod is te, meleg nyári este, hogy két év múlva meghízik, hét év múlva megver, csak lámpát kapsz, gumit keresel, meglátod a napégést a nyakán, azt a vörös csíkot, eszedbe jut, ilyen lehetett a gallér alatt az úttörők kendője. Hasára fordul és kérően néz rád, értetlenül nézel: a test az ágyadon máshogy működik, más törvény szervezi, és mint a vörös zászló május elsején, neked nem áll fel.

Előhang

Mintha csak az első szál cigarettát adnád a szájába – fiatal, tudod. Meg azt is, hogy ebben rejlik a titka. Mint minden tizenévesnek, akarata van, dús izomzata, nagy szeme – éles fogával persze nincsen gond, hisz ő még a szívével csinálja, mint amikor csak ismerkedik a puszta anyaggal a gyermek, kéznyma az igazi absztrakt: ennek a tudásáért rogyaszt a festő térde, a technikát csak más örömeért műveli. Hanem az anya! A cuppogás bár cuppogás csak, mégis önmagának az igazolását erőszakolja az ajakrésbe. Ugyanezt a kétséget érzed, a babaszagot a koponyán, mikor a szívedhez húzod önkéntelenül, és tudod, ami neked csak egy este, neki egy élet éjszakája, bokáit egy kézzel emeled fel, mintha pelenkázna, de mikor felsír, úgy zokog, mint egy felnőtt, elfojtja – nőni fog még, de már nem fejlődik a tüdeje.

Séta

Nem jön fel hozzád, azt mondja, fél.
Te látványosan hülyének nézed ezért,
pedig tudod, hogy helyén van az esze.
Tesztek egy sétát, jobb ötlet híján,
meghívod fagyira, te iszol egy sört.

Várakozva néz, te a tavon a hattyút
bámulod, hogy az undorodat leplezd:
a törekeny teste még elmenne egynek,
csak ne jönne belőle az a bársonyos
hang -- így csengett a tied is régen,
mielőtt megtanultad magad kifejezni.
Így felejtettél el másokra figyelni,
így kerültél a héttérből az előtérbe,
bezárva a szíved, kinyitva a lábad.

Bőrdzsekiben látod később, lenyírt
hajjal. Köszön, futólag, de olyan
megvetéssel, hogy elmosolyodsz.
Korábban utána sem fordultál volna,
de most elégedett vagy. Hallgatod,
ahogy fekete bakancsa veri a betont,
és arra gondolsz, hogy már tudja,
hová megy.

Horváth Imre Olivér (1991): költő. Kötete: *nem szimpátia* (FISZ, 2016).

